

נאמר של נייר

כיצד חדר ברנרד מלמוד למערכת המין של ד"ה

לורנס * אשליית קרב של מבקר יומרני * האם התעלל

דויד שחר באלי ויזל? * בעיות כבודות בשפה קלה

תרגום

פאני הילמן

סיפרו החדש והמתורגם לעברית של הרופא היהודי-אמריקאי ברנרד מלמוד, פרקייחיים של דובין, מביא לקורא את הנפש הפועלת, דובין, מחבר ביוגרפיות, הכותב על חייהם של אנשים שהוא אינו מסוגל לחיות את חייהם. הגיבור, שפירסם בעבר ביוגרפיות על אברהם לינקולן ומארק טוואין, מצוי בתחילת סיפרו כן חיפוש ביוגרפיה על הסופר הבריטי ד"ה לורנס.

כניסתו של דובין, יהודי-אמריקאי מסור, דר, שהחל חייו כעורך-דין, לתוך עולם הפיריון של ד"ה לורנס, מוליכה אותו בדרגה לעולם המיניות של הסופר האנגלי הנודע ואחותו בו מעמודי הספר הראשונים ועד לאחרונה שבהם. עולם ההיות-המיניות הלורנסי מוצג כבר בעמודים הראשונים: "שקם אחת, נזכר דובין, כאשר התקרב ל" קאפרי בחיפוש אחר ד"ה לורנס, נראו לו הנבעות כאשר נדלת-דרים השוכבת פרקי זה, נושאת ראשה לנשק את השמים."

* ברנרד מלמוד, פרקייחיים של דובין; עברית: אהרון אמיר; הוצאת עט'עובד; 444 עמודים (כריכה רכה).

סופר מלמוד עם זכרות קשויה לזוגתו

הביוגרפיות שלו, תוך שהוא בוחר את גיבורי חייו וכתבתו ופותר את בעיות הכתיבה שלו. באחת מריצותיו פוגש דובין בצעירה, שמאוחר יותר נשכרת בידי אשתו לעבוד כעוזרת בביתם. עד מהרה הופכת פאני מושא הזיותיו המיניות הלורנסיות: "הוא נהנה מרכיבה העמידות בשיא רענונות, מחוה השופע - עכשיו כבר היתה לובשת חוזה, לאחר שפעם אי פעמים העיפה כה קיטי מבט..." תוך שהוא שואל את עצמו: "האם היא עתבת עלי? פאני, שהיא בת גילה של בתו של דובין, מעלה בו שאלות כמו: "איך מטכיכ בכורה בגילה של בתך - שלא לדבר על שאר עכבות..."

פאני הילמן עם מגן דויד מזהב, היא גירסה יהודית-אמריקאית ונונית לא פחות מאשר פאני היל של דניאל דפון. עד מהרה "מאשך דובין את פאני אל בין זרעותיו מתוך הרוחה עצומה. היא התרוממה אליו על בהונות יחפות, בשריים הדודים, ירכיים רבות-יאנים, מטטר שיער, לשון רעבה. הם העמיקו להתנשק..." מיזמוטים ועגבים אלה מביאים את פאני עד מהרה להתפטר מעבודתה, למרות שנפתח תח תהליך של סחף ביחסים שבין דובין ואשתו, קיטי, שאינה יהודיה, ושלה נישא תוך שהוא מאמץ את בנה מבעלה הקודם, שמת.

דובין, החי את חייהם של סופרים אחרים, מומין את פאני לבליו בווניציה, בעיקבות תומאס מאן (מוות בווניציה).

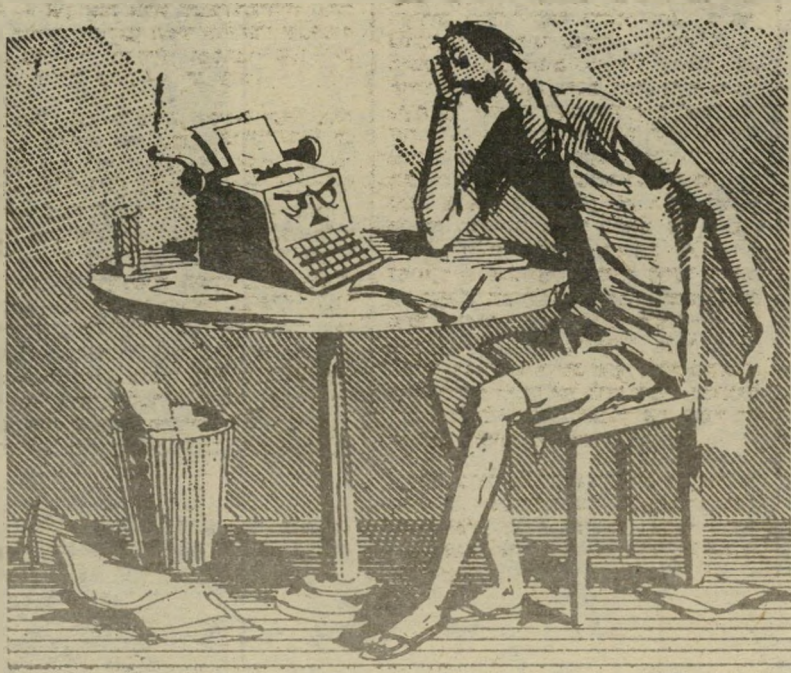
דובין השיטתי קוצב לעצמו מדי יום כי ומו משך של ריצה (גיגינג) בתחומי ה" איזור הכפרי שבו הוא מתגורר וכותב את

את הגיגות-המין שלהם ממירים דובין ופאני באירועים דוחים, כמו: "עומדת היתה ליד כור בית-הכיסא מתאמצת להקיא. כתם של שילשול ניגר ויורד על הרגלה. אהרייכן נאחה בחילה והקיאה את ארוחת-הערב שלה, ירקה, בכתה." בתואנות גופניות שונות היא דוחה את זיווגה עם דובין. כתחליף, מוצא אותה דובין בתנוחה שבה חשק - עם אחר: "על השטיח, שפוף על ידיו וברכיו, היה אמריא האדמני, עמוז השעיר והלוהב נאה פחות מכפי שנראה במיכנסים-נינס הדוקים; ומתחתיו שוד ושבר, נוככה פאני. דובין ראה את זרועה העטורה צבירי-זהב והנה היא כרוכה על גבי החזק של הצעיר. קיניה היו עצומות, פניה מתחכמים..."

מונציה נמלט דובין לשטוקהולם, שם הוא מאתר את בנו, המשחמט משירות צבאי בווייטנאם. הוא שב לביתו, ללא כוונה לשקם את יחסיו עם אשתו. הוא ממשיך בחיבור הביוגרפיה של ד"ה לורנס, ומתרחק גם את תוויותיו המיניות הפרועות של הרופא האנגלי לכל אשר הוא עצמו חווה. דובין אינו מצליח להשתחרר מהזיווגו על פאני, ובאחת מריצותיו ביער, הוא מהרהר: "ביער, אהרייכן, אמר בלבו, שאילו בעל אותה בונציה, אפשר שלא היה רוצה בה עדי... והוא שואל שאלות נוסח לורנס, כמו: "האבהב, כתב לורנס, היא דבר שיש ללמוד אותו במשך יובלות של מאמץ סכלני..."

בינתיים עובר דובין חוויות מישגל אחרות עם פלורידה, אשת ידיו ושכנו, ביום

החוויה הישראלית כרם הבאושים של נבות האמוני

אבל ב-15 באוקטובר יצא נבות להגן על איכבודו המחולל, ברשימה תחת הכותרת וחוזר חלילה, שאף היא פורסמה במעריב. נבות, מבלי להבין, חושף במאמרו את בורותו עד תום. הוא מספר כיצד קרא את מאמרו של כרמל (פלומין) בעת היותו חייל בלבנון: "רשע לנשק עוזבים מירדה את חוברות פטריק קים ופלאש גורדון ורינגו... מעבירים אלי בשתיקה את מאבנה של ג'ם פלומין..." ובהמשך הוא שב ומסר ביר חברי-לנשק קוראי קים, גורדון, ורינגו, כי: "בשיקבות הוצגו מצבולותיו של עמם עוז כסופר מבצע. דבר שני, צריך לצאת נגד הריטוריקה הדימאגית המאב-ינית את כתבתו של עמם עוז..." נבות אינו מצליח גם במאמרו השני להוכיח את פגמי מנוחה נכונה של עוז. אך אין ספק, כי הוא מפעיל "ריטוריקה דימאגית" בת דבר חברי-לנשק. תוך שהוא מזכיר את סיגנון ההסתה הפרוע של מנחם בגין כלפי יריביו מעל בימת-הכנסת. אמנון נבות מוכיח בתגובתו לגילי כרמל (פלומין) את אייכותו ואי-כישוריו לעי-סוק בביקורת. דלילות הקליטה של נבות אינה קולטת את האבסורד, שעצם נוכחותו עם חבריו בלבנון היא פועל-יוצא של תהליך גיווני היסטורי, שאותו מנסה עוז במנוחה נכונה. נבות חסר את יכולת הניתוח כדי להבחין באצבע המאשימה, שאותה שולח עמוס עוז כלפי דויד בן-גוריון ומטיח עליו את האחריות להשתתף המוסרית של המדינה. שנבות הינו אחד מתוצאותיה.

כאשר עכבר רוצה לחוש כאריה, הוא משמיע ציוץ ומאמין שהשמיע שאגה. מה עושה מבקרים-פריים בצהרון, כאשר הוא חפץ לחוש כמבין ובקיא בספרים? הוא קוטל סופר וממתין להדי קטילתו. שישבו מארבע כנסות ארץ. מבקר חדש בנוף הביקורת של מעריב שמפרסם ביקורות גם בדבר, הוא אמנון נבות. אחרי כמה עשרות ביקורות, שלא היוזו כהוא זה בעולם הספרות הישראלית, החליט לפלוט לעולם את שאגתו. ב-30 ביולי קטל את סיפרו החדש של עמם עוז מנוחה נכונה במעריב, תחת הכותרת וזה שלא ידע לשאול. כבר בפתיח כתב נבות את המישפט העברי-הביקורתי הברור הבא: "הרומן החדש של עמם עוז מנוחה אמר-כה קשה, מסת האמונות שאינן מאפשרות למבקר מסתור בזיונגלריות מילולית. מעור זה נכונה שממנת נקודת של. זוהי עי צומה של רנססה..." ועוד כהנה וכהנה, פיד שאיפותיו, שאינן יודעות גבול בכי-קורת. מבקרת-הספרים נילי כרמל (פלומין) פירסמה באותו צהרון, ב-3 בספטמבר, רשימה נגדית. תחת הכותרת מנוחה נכונה - ידעה אחרת, בה פרשה בתריסר רמות גבוה יותר. היא הותירה את קוד מתה, אמנון נבות, ערום ועריה, והוכיחה כי אינו מבין את הספר, שעליו הביע את דעותיו לפני קוראי מעריב. עד כאן התנהג הכל במישור של ידיעה (גילי כרמל) מול חוסר-ידיעה (אמנון נבות).

מבקר-צעיר ממתין להדי קטילתו פישפש רוכב על גבו של פיל